

Ανοίγοντας τη συσκευή της τηλεόρασής μου διερωτώμαι πολλές φορές αν ζω στην Ελλάδα ή στην Τουρκία. Μία μανία τηλεοπτικής τουρκολαγνείας έχει καταλάβει τους περισσότερους τηλεοπτικούς σταθμούς μας. Στο ένα κανάλι βλέπεις αφιέρωμα στη σύγχρονη Τουρκία, στο άλλο ακούς τι καλά περνούν σήμερα οι Έλληνες στην Κωνσταντινούπολη, αλλού ακούς πόσο αγαθοί και άγιοι ήσαν οι Οθωμανοί και πόσο άγριοι ήσαν οι Έλληνες επαναστάτες του 1821 που έσφαζαν αθώους, ενώ άλλα κανάλια προβάλλουν τουρκικά σήριαλ. Προς τι όλη αυτή η μανία με τον εξωραϊσμό της εικόνας της γείτονος; Προσωπικά πιστεύω ότι ορισμένες από αυτές- όχι όλες- τις προσπάθειες εντάσσονται σε μία αφελή στρατηγική που προωθεί την επίλυση των ελληνοτουρκικών διαφορών και του Κυπριακού με σοβαρές υποχωρήσεις του Ελληνισμού. Άρα πρέπει να προηγηθεί η βελτίωση της εικόνας του Τούρκου-παλιού και νεώτερου-στα μάτια των Ελλήνων.

Ιδιαίτερως με ξένισε η σειρά εκπομπών της NET με θέμα τη σύγχρονη Κωνσταντινούπολη. Παρουσίασε μία ελληνίδα ξεναγό, η οποία κατηγορούσε εμάς τους Έλληνες ότι είμαστε προκατειλημμένοι κατά των Τούρκων. Εξεθείασε πόσο ανεκτική είναι η σύγχρονη Τουρκία προς τους Ρωμηούς της Πόλης και προς τα εκπαιδευτικά και θρησκευτικά τους δικαιώματα. Πρόβαλε ως μέγα επίτευγμα εκσυγχρονισμού των γειτόνων ότι επέτρεψαν σε έναν Έλληνα από την Β. Ελλάδα να ανοίξει εστιατόριο σε μεγάλο εμπορικό κέντρο της Κωνσταντινούπολης. Γενικά επεσήμανα μία αγχώδη προσπάθεια να φανούν όλα δημοκρατικά, θαυμαστά και ευρωπαϊκά στην σημερινή Τουρκία. Το μήνυμα της σειράς εκπομπών ήταν: Η Τουρκία είναι κάτι παραπάνω από έτοιμη για να ενταχθεί στην Ευρ. Ένωση και κακώς κάποιοι Έλληνες -και κυρίως πολλοί Ευρωπαίοι- της αρνούνται την πλήρη ένταξη. Κακότεχνη απόπειρα ωραιοποίησεως μιας χώρας, η οποία πόρρω απέχει από τα στοιχειώδη ευρωπαϊκά δημοκρατικά πρότυπα. Και απορώ γιατί η δημόσια τηλεόραση της χώρας μας αναλαμβάνει εκστρατείες εξωραϊσμού του προφίλ της Τουρκίας, την ώρα που οι δύο μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες, η Γαλλία και η Γερμανία-έχουν ξεκάθαρα ταχθεί κατά της πλήρους εντάξεως και υπέρ μιας ειδικής σχέσεως.

Ακόμη περισσότερο εξανίσταται η κοινή λογική κάθε πληροφορημένου Έλληνα, διότι τα

γεγονότα διαψεύδουν αυτό το εξωραϊσμένο προφίλ. Επί παραδείγματι διερωτώμαι : Γιατί απαγορεύεται στην Κωνσταντινούπολη η λειτουργία ελληνικού βιβλιοπωλείου; Ποια σχέση έχει η «ευρωπαϊκή» εικόνα της Τουρκίας με την καταστροφή 70 ελληνικών μνημάτων στην Ίμβρο; Γιατί καμία τηλεοπτική εκπομπή από αυτές που προανέφερα δεν παρουσιάζει την πλήρη παραβίαση της Συνθήκης της Λωζάννης στην Ίμβρο στην Τένεδο; Πόσο δημοκρατική είναι μία χώρα που συνδέει τη λειτουργία της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης με υπερβολικές απαιτήσεις στη Θράκη;

Προσφάτως (30.1.2011) ο Σύνδεσμος Κωνσταντινουπολιτών βράβευσε στην Καλλιθέα έναν ηλικιωμένο Έλληνα διανοούμενο από την ολιγάριθμη παροικία της Βασιλεύουσας. Πρόκειται για τον Άρη Αμπατζή, ο οποίος ερωτηθείς από την ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ ποιο είναι το κυρίαρχο συναίσθημα στην ελληνική κοινότητα , απαντά: «Απελπισία. Δεν υπάρχει υποστήριξη. Ποιος θα ασχοληθεί μαζί μας;». Και όταν ερωτάται αν θα εγκαταλείψει την Πόλη απαντά : «Όχι, και ούτε πρόκειται να έρθουμε μόνιμα στην Ελλάδα. Αγαπούμε την Πόλη και στις καλές και στις κακές στιγμές. Δεν μπορούμε να την εγκαταλείψουμε όταν περνάει άσχημα». Να, λοιπόν, η πραγματικότητα για τον Ελληνισμό της Πόλης. Τελείως διαφορετική από την προσπάθεια ωραιοποίησης που καταβάλλουν ορισμένα ελληνικά τηλεοπτικά δίκτυα.

Το 2001 υπεγράφη μία συμφωνία μεταξύ του τότε Υπουργού Εξωτερικών και νυν Πρωθυπουργού Γ. Παπανδρέου και του Τούρκου ομολόγου του Ισμαήλ Τζεμ, η οποία προέβλεπε την παρέμβαση επί των σχολικών βιβλίων Ιστορίας και Γεωγραφίας στις δύο χώρες για να βελτιωθούν οι ελληνοτουρκικές σχέσεις. Η Ελλάς προχώρησε τάχιστα και είδαμε τον «συνωστισμό» ανακριβειών στο βιβλίο της Στ' Δημοτικού, ενώ η Τουρκία διατηρεί τον εθνικισμό και τον ανθελληνισμό στα βιβλία της. Μέσω της αλλοίωσης των σχολικών εγχειριδίων επιχειρείται η δημιουργία μας νέας γενιάς ελληνοπαίδων χωρίς εθνική συνείδηση. Τώρα μέσω της τηλεοπτικής τουρκολαγνείας φοβούμαι ότι η προσπάθεια επηρεασμού στρέφεται και προς τους ενηλίκους. Να θαυμάσουμε την Τουρκία πόσο μοντέρνα και αγαθών προθέσεων είναι ώστε να προετοιμασθεί ο λαός μας για υποχωρήσεις στο Αιγαίο, στην Κύπρο, στη Θράκη και αλλού.

Είμαι βέβαιος ότι η πλειοψηφία των Ελλήνων δεν τρώει κουτόχορτο και πιστεύω ότι τελικά η απόπειρα εθνικής αποχαυνώσεως μέσω της τουρκολαγνείας θα αποτύχει. Είναι, όμως θλιβερό να βλέπουμε έναν «παντογνώστη» συγγραφέα άνευ στοιχειώδους πτυχίου Ανωτάτης Σχολής και έναν ιστορικό των πραξικοπημάτων του 20 ού αιώνας να παρουσιάζονται ως ειδήμονες για την εποχή της Τουρκοκρατίας και του 1821. Απορώ πώς δεν έχουν εξεγερθεί ακόμη η Ακαδημία Αθηνών, και τα ιδρύματα ιστορικής έρευνας. Και είναι επιεικώς απαράδεκτο να αρνούνται τον όρκο των αγωνιστών στην Αγία Λαύρα (περί τα μέσα Μαρτίου λόγω της πανηγύρεως του Αγίου Αλεξίου στις 17 του μηνός) όταν έχει καταγραφεί και από τον Κανέλλο Δεληγιάννη και από τον Ασημάκη Φωτήλα και από την γαλλική εφημερίδα Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΣ και από τους ΤΑΪΜΣ του Λονδίνου της εποχής εκείνης. Και είναι ακόμη πιο βαρύ το ατόπημα όταν αρνούνται την σκόπιμη σύνδεση Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και Επανάστασεως. Την 25η Μαρτίου είχαν ορίσει οι αγωνιστές για λόγους προβολής της Ελληνορθοδοξίας, όπως ομολογούν οι ίδιοι στα κείμενά τους. Ιστορία είναι οι πηγές, όχι τα τεχνάσματα των εθνοαποδομητών.

Κ.Χ. 12.2.2011

Κωνσταντίνος Χολέβας
Πολιτικός Επιστήμων

ΠΗΓΗ: antibaro.gr